

samtidig faae vi nu 300,000 Kr. mindre i Udbytte. I det sidste Aar 1883—84, da Tagnedsættelsen ingen Rolle spiller, have vi ikke blot et procentvis mindre Udbytte end det foregaaende Aar 1882—83, men endog absolut set et mindre Udbytte paa omtrent 30,000 Kr. af de 150 Millioner, end vi den Gang havde af de 143 Millioner. Vi blive ved at sætte Penge og atter Penge fast i Jernbanerne, og Følgen bliver ikke blot, at vi procentvis faae et mindre Udbytte, men ogsaa, at vi absolut set faae et mindre Udbytte! Naar derfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) undrede sig over, at jeg ikke finder denne Anbringelse af Penge at være økonomisk naturlig og forstandig, maa jeg sige, at han har været alfor besteben mod sig selv; det er virkelig uberettiget af ham at fratjende sig selv humoristisk Svne; den besidder han; kun er dens Udslag ikke altid frivilligt. At man kan finde sig i at faae procentvis et mindre Udbytte af sin Kapital ved at anbringe den i nye Jernbaneanlæg, det er klart; men at det skulde være en økonomisk og finantsiel hensigtsmæssig Anvendelse af Statens Penge at sætte fast Sneje paa Sneje af Millioner, og dog faae et stadig ringere Udbytte af Totalsummen, det overgaar min Indsigt. Jeg tror, at inden vi fortsætte med disse Udgifter, og ganske særlig med den Slags Udgifter, som ere foreslaaede paa § 27 i Aar, maa vi for det Første forlange for at faae et Overblik, at Jernbanernes Budget optages paa Finantsloven, saaledes som ogsaa den ærede Ordfører fremhævede. Men dernæst endvidere, at der med Hensyn til de Udgifter, der nu opføres paa § 27, foretages en fornuftig Fordeling, saaledes at der kun opføres paa § 27 det, der virkelig kan anses for at være Kapitalforøgelse, medens man derimod opfører paa Banernes Driftsbudget samtlige de Udgifter, som normalt bør afholdes enten af det løbende Aars Udgifter eller i alt Fald af en Reservefond. Thi den Maade, hvorpaa vi nu opføre Udgifterne til Jernbanerne paa Finantsloven, er i højeste Grad forvirrende og kun skiftet til at sulte os selv Blaar i Vinene. Naar der paa Finantsloven i Aar er budgetteret et Overskud af, saavidt jeg erindrer, over 3½ Million Kr., saa er Forholdet i Virkeligheden det, at hvis man fra § 27 vilde overføre paa Banernes Driftsbudget de Udgifter, som passende burde findes der, da vilde Udbyttet blive omtrent 1 Million Kr. mindre. Vi vilde i Virkeligheden ikke kunne paaregne mere end 2½ Million Kr. i Udbytte af Statsbanerne, og det vilde være langt forettere, om vi vedtjendte os dette paa Finantsloven i Stedet

for at dupere os selv ved at lade, som om vi have en Million mere. De Udgifter, som f. Ex. foreslaas paa § 27 til nyt Driftsmateriel — det er imellem 1 Million og 1,100,000 Kr. — komme igjen fra Aar til Aar; man forlanger 1 Million om Aaret til nyt Driftsmateriel, og for en stor Del er det set ikke Andet end til Afsløsning af gammelt Driftsmateriel, som er blevet ubrugeligt. Gjennemlæser man Anmærkningerne til Finantsloven i Aar vil f. Ex. man se, at der foreslaas til 4 Lokomotiver 128,000 Kr.; de gamle blive udvangerede, man anstaffer andre, og saa posterer man det som en Forøgelse af Statsbanernes Anlægsfum i Stedet for, at man bør trække det fra i Driftsindtægten. Det Samme gjælder om mange af de foreslaaede Udvidelser af Jernbanestationer, Udvidelse af Telegrafledninger, Anstæffelse af Telegrafapparater, Anbringelse af Sneeskærme, Pumper til at forsyne Lokomotiver med Vand, Signalapparater, Brolægning, Kreaturfolde og alt Sligt, som naturligvis ethvertsomhelst privat Jernbaneselskab vilde være nødsaget til at afholde af sine Driftsindtægter. Hvilket privat Jernbaneselskab vilde tænke paa at udvide sin Aktiekapital, hver Gang det skal brolægge en Gaardsplads? Det er saa absurd som Noget at lade den Slags Udgifter opføre paa § 27 i Stedet for paa selve Driftsbudgetet. Men derved bevirkes ikke blot det, at vi mangle Overblik over det virkelige Udbytte af Banerne, men det fremkalder ogsaa en Tilbøielighed til Oselhed, til Mangel paa Økonomi i selve Driften. Det, som i en privat Drift af denne Art er en Rapsun paa overdaadige Tilbøieligheder, er Hensynet til Aktionærerne. Noget sligt Hensyn tages ikke her. Men for dog at have nogen Garanti for, at der ikke foretages Foranstaltning paa Foranstaltning, som enten kunde have været sparet eller kunde være gjort betydelig mere økonomisk, tror jeg, at den hensigtsmæssigste Udvei er at gjøre Funktionærerne saa vidt muligt interesserede i, at der bliver handlet økonomisk; med andre Ord, man burde indføre en gjenmemgaaende Tantiemønstning ved Statsbanerne. Naar man gjorde det og overførte i det mindste Halvdelen af den Slags Udgifter paa Driften, kan man være rolig for, at der vilde blive stillet betydelig færre Forslag om den Slags Udgifter, naar de paa nogen Maade kunde spares. Derfor forekommer det mig at være en uafviselig Fordring, inden man paany Aar for Aar bevilger slige store Poster, at man først bringer Orden i sit Regnskab, at man sætter os i Stand til at danne os en fornuftig Mening om, hvad man faar ud af disse Pengeanvendelser, og ikke bliver ved blot,